

[Socialministeren.]

høvedes heller ikke. Det er ganske givet, at jeg i det Tilfælde i 1924, som Forholdene laa, saaledes som det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen har skildret, i samme Øjeblik jeg sad som Minister og saa, at der fra den ene Kommune efter den anden kom Henvendelser af den Art, vilde have sagt: Nej, det er ingen Fortolkning, her maa en Lovændring til.

Jeg havde søgt at faa en Lovændring, fordi jeg rent principielt maa holde for, at i modsat Fald vilde der ske det, som jeg har set Gang paa Gang, naar jeg har fulgt Indenrigsministeriets Praksis gennem Aarene: de særlig humane Kommuner faar Lov til i Stilhed at fortolke saadan og saadan, udvidende; men alle de inhumane Kommuner bliver ikke paavirket af denne Fortolkning. Det vil sige: maaske den største Del af Landets Kommuner, der har akkurat de samme Trangstilfælde som de mest humane Kommuner, bliver ved at administrere inhumant.

Det kan ikke og bør ikke rettes gennem Fortolkning, det bør rettes gennem Lovændring, og det er det, jeg mente med mit Svar: at jeg vilde have fortolket, ganske som det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven siger — ikke for at glæde Frederiksberg, men for at skaffe Frederiksberg sammen med det øvrige Land, der holdt igen, større Udgifter hurtigst muligt.

Det er mit principielle Syn paa Lovfortolkninger og Administration, at man staar sig bedst ved at rette sig efter Loven. Man faar den bedst ændret, naar man kan paavise de urigtige Sider. Ved at lade den enkelte Kommune tumle, som den vil, efter som den er styret, naar man aldrig til virkelig ordnede Forhold.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven anvendte her et Argument, som i Virkeligheden i allerhøjeste Grad støtter min Opfattelse som Fortolker og Administrator, idet han sagde om den Fortolkning, han bekæmpede, at den Art Fortolkninger viser, hvor forsigtig man skal være med en Sociallovgivning. Nej, det viser de ikke, hvis man har de Folk til at administrere, som man bør have. Det vilde dog være for galt, om man af Hensyn til, at Indenrigsministeriet har brugt Fortolkningsvejen ogsaa efter min Mening alt for meget og Lovgivningsvejen alt for lidt, naaede til, at man heller ikke vedtog en Lov, der virkelig søger at give de faste Regler. Det er det, jeg bestræber mig for: at faa Administrationen ind i fastere Rammer, end den har været hidtil.

Saa tror jeg, jeg er kommet til det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), hvem jeg skal nøjes med at takke. Og til det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen, som jeg ikke har nogen særlig Grund til at takke, skal jeg nøjes med at sige, at naar han hævdede, at vi — vi, det er Socialdemokraterne — gjorde de fattige til en Arbejdsmark for vor Agitation eller Lovgivning, saa vil jeg dog alligevel minde det ærede Medlem om, at han ved Begyndelsen af sit første Indlæg forleden Dag stod og haanede mig, fordi jeg hævdede, at Socialreformen kun gjorde Forholdene mindre utaalelige for de fattige, medens Retsforbundet vilde afskaffe Fattigdommen. Ja, maaske om hundrede Aar. Hvornaar tror det ærede Medlem egentlig, det vil ske gennem den Politik, Retsforbundet fører?

Kan man udtale sig mere ædrueligt og mindre agitatorisk, end jeg gjorde i mine Udtalelser forleden, og end den socialdemokratiske Ordfører har gjort det under hele denne Sags Behandling og gjort, netop fordi en Understøttelseslovgivning ikke er Hovedsagen for os, men kun en af de Veje, man maa gaa, for at ikke de daarligst stillede af Befolkningen skal bukke under, indtil Uviklingen i øvrigt har ført os til et bedre Samfund i hvert Fald for den arbejdende Del af Befolkningen!

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger i Anledning af de interessante Udtalelser, vi hørte fra det ærede Medlem Hr. Fraenkel i Gaar. Jeg vilde ønske, jeg ikke havde faaet Ordet i en saa sen Aftentime, for de Betragtninger, det ærede Medlem Hr. Fraenkel fremsatte, burde, endda i uddybet Form, være sat foran Indledningsbemærkningerne til denne Socialreform. Hvis jeg havde været i Stand til at gøre det, havde jeg maaske ogsaa gjort det.

De viste nemlig i Virkeligheden, hvorledes op gennem Tiden den sociale Forsørgelses- eller Forsikringslovgivning har maattet staa i et nøje Forhold til Erhvervslivets Forhold paa det paagældende Tidspunkt. Det viste det ærede Medlem gennem fem forskellige Samfundsformer, som vi kender, saa langt vi kan gaa tilbage i Historien, og han paaviste, at for hver eneste Samfundsform svarede Forsørgelsesvæsenets Ordning ganske nøje til dette Samfunds øvrige Opbygning. Og det ærede Medlem naaede til den Konklusion — eller rettere: han begyndte for saa vidt med at anbefale dette Lovkompleks